

<p>Selma je bila odlicna učenica četvrtog razreda. Ne samo to, ona je bila najbolja učenica u svom razredu. Nikada je učitelj nije mogao zateći ne spremnu osim kada bi kunjala na casu pa ne bi dobro cula pitanje. Tako je bilo i ovog dana. "Selma, zar opet?", trgnuo je glas učitelja. "Koji je danas razlog tvog odsustva s casa?", upitao je. Gotovo mehanicki Selma se digla na noge. "Izvinite učitelju, ali babo danas ima vazan sastanak, a ja jos ne znam popeglati odijelo tako da sam ga peglala do ponoci i na kraju je dosla komsinica i popravila..." Prekidose je osmijesi djece u razredu. Učitelj je samo zlovoljno progundzao: "Trebala si odmah zvati komsinicu!"

</p><p>Dok je sjedala suze su se nizale niz mlado, nenaspavano lice. Na izrugivanje djece se vec bila navikla ali bi je uvijek iznova uvrijedilo učiteljevo nerazumjevanje. Presutjela je da je poslije ponoci jos dva sata bila budna, jer je vježbala matematiku.
 Pogledala je kroz prozor i misli joj odlutase u proslost. Za sedmicu dana njen brat puni svoju prvu godinu. Godina dana, duga, preduga je prosla od kada se Selmin zivot promijenio. </p> Tog dana Selma je ispratila svoju mamu u bolnicu svu sretnu i radosnu. Dok joj je pomagala spakirati stvari, njena mama je radosno mazila, i cas ucila dove, cas pjevusila ilahije. Na vratima su se izljubile, a Selma nije ni slutila da posljednji put grli i ljubi svoju majku. Zakljucala se i radila domaci zadatak iscekujuci oca koji je mamu odvezao u bolnicu. Nije proslo mnogo i babo se vratio. Rekao je da je mama dobro i da samo trebaju cekati da im jave kada se bude rodio novi clan njihove porodice. Sati su prolazili sporo i tek nakon sto su klanjali aksam namaz telefon je zazvonio.

</p><p>Babo se s velikim nestrpljenjem javio, a Selma je buljila u njega. "Da, ja sam", cula je svog oca, "Ozbiljno, Selma dobila si brata !Allahu ekber!", uzbudjen, podvikivao je Selmin otac. Odjednom babina sva sreca i uzbudjenje su stali, a lice mu je promjenilo izgled dok je slusao sta mu glas s druge strane govori. "Da, odmah dolazim", rekao je kratko i spustio slusalicu. Zurio je u prazno casak-dva, a onda se pribrao i pogledao u Selmu.
 "Selma, duso, dobila si jakog i zdravog brata, elhamdulillah, amo mama se ne osjeca bas dobro pa ja sad odoh da vidim sta joj treba". Uzeo je kljucave, poljubio svoju kcer i izasao. Selma je bila dosta samostalno dijete tako da je znala sta da radi, ali ipak nocu nije ostajala sama pa se sada pomalo plasila. Nastojala je sama sebe da ohrabri time sto je zamisljala dolazak mame i brata kuci. Radovala se, jer je vec odavno zeljela brata ili sestru.
 Klanjala je jaciju, a babe jos nije bilo. Doci ce on, tjesila je sebe i legla da spava.
 Ujutro ju je probudio sabahski ezan ali ne i njena majka. Malo se vrtjela pa se ponovo zavukla u toplu postelju misleci: "Nema mame, nece znati da nisam klanjala". A onda opet kao da neko rece: "Selma, mama ne vidi ali vidi tvoj Gospodar kome se klanjas!" Kao necim udarena skoci iz kreveta, uze abdest i klanja sabah-namaz. Mama joj je pricala i sad se uvjerila da su uz nju meleki koji je navracaju na dobro. Bila je ponosna na sebe sto je poslusala njih, a ne sejtana prokletog. Jedva je cekala da to isprica majci. Krenula je u sobu da probudi babu i vidjela da on ustvari nije ni dolazio kuci. Tjelom joj prodje neki grc pri pomisli da je sama spavala, ali opet joj na um padose majkine rijeci da insan nije sam, da ga uvijek cuvaju meleki.
 Kada je bilo vrijeme skoli Selma se spremila i krenula. Tri puta se vracala da provjeri da li su vrata dobro zakljucana. U skoli se svima hvalila kako je dobila brata, i jedva je cekala zadnji cas da pohita

kuci.
Dosavsi pred ulaz svoje zgrade Selma opazi mnoga auta. Prepoznala je dajdjino auto, pa tetkovo, amidjino... Eno i dedo mi je stigao, naglas progovori i potrca u haustor.
Vrata su bila otključana i Selma udje. Sve je bilo tiho, i ne onako kako je očekivala Selma. Amidjinca i tetka su nešto radile u kuhinji, ostali su sjedili u dnevnom boravku kada im Selma nazva Selam. Pogledom je tražila majku i zastade na babinom bolnom licu. Tog trenutka shvati da nešto nije u redu. Možda se brat razbolio, mislila je. Otac usta, zagrlji je i povede u njenu sobu. Moramo ozbiljno razgovarati, tiho progovori. Selma mu uputi upitan pogled i na licu svog oca ugleda suze. Lice mu je bilo veoma zabrinuto, nekako strasno, valjda nije spavao, mislila je Selma: Babo place, cudila se, Cak i ne krije suze.
Selma, ljubavi, moras biti jaka, poceo je. Mama je sinoc imala tezak i komplikovan porod koji njeno tijelo nije moglo da podnese. Otišla je na onaj svijet. Bolno je jecao i kao da se vise nije obracao Selmi, toj devetogodisnjoj djevojčici, nastavio je: Selma moramo ostati jaki, ona je dobro insaAllah, zadnje rijeci su joj bile sehadet. Selma, cekace nas u Dzennetu ako Bogda. </p><p>
Sada je i Selma jecala. Grlili su se i gusili u suzama. Nijemo su obećali jedno drugom da ce izdržati uz Allahovu pomoc.
Dani su prolazili, a Selmi je bivalo sve teze. Mislila je s vremenom ce se navici ali kako je vrijeme odmicalo tuga se samo produbljivala. Brata Bilala je nana uzela da odgaja. Tražila je i Selmu ali otac je nije dao. Ako mi i nju uzmes, onda si mi uzela i zivot, ona mi je sva utjecha!", govorio je. U pocetku su rijetko posjecivali brata. Kao da su ga krivili za smrt voljene osobe, ali Selma se borila protiv toga i ma koliko joj je bilo tesko cesto je molila babu da posjete nanu i Bilala. To ime mu je majka htjela dati dok je jos bio dio nje. Babo i Selma se tada nisu slagali ali kada je majka preselila Bilal kao da se rodio s tim imenom.
Djevojčica se trudila da bar u kucnim poslovima zamijeni majku. Brzo je ucila pa je nešto i kuhala, prala, cistila. Zeljela je da olaksa ocu, a on s druge strane ponekad bi je kritikovao zasto se toliko zamara. Kada bi tada ugledao Selmino tuzno lice odmah bi je uposlio necim jer je shvatio da joj to olaksava patnju i tugu za majkom. </p><p>
I tako dani su prolazili, evo sad ce godina.
Završio se skolski dan i Selma pohita u dvoriste. Petkom bi otac izlazio ranije kuci zbog dzume-namaza pa bi svratio po Selmu u skolu. Vidjela je da je vec cekaa ispred, sjela u auto i poselamila oca. Dosavsi kuci rekao joj je da teba s njom ozbiljno da razgovara. Selma se preznoji, srce joj jako zalupa a glas utihnu. Prisjetila se dana kad joj je babo saopstio da je majka preselila. Sta li je sad?, pitala je samu sebe.
Otac se, vidjevši njenu uznemirenost nasmija i rece: Hej ludice, nije nista opasno! Selma odahnu ali jos uvijek je iscekivala izhod svega: Pa ovako; poce' otac. Vidis da nam je veoma tesko bez mame. Ja se brinem za tebe dok me nema, a ti se iscrpi radeci po kuci da bi je zamijenila.
Babo, je li mu'minka?, pitanjem ga prekinu Selma.
Sada je otac ostao zatecen. Znao je da mu je kci mala pametnica ali ga je uvijek iznova iznenadjivala. </p><p>
Da, kceri, vjernica je
Onda se babo ozeni, ali imam dva uvjeta
Reci, golubice moja, s olaksanjem ce otac.
Prvi je babo, da Bilal dodje kuci, kao iz topa rece. Otac je preduhitri: To se podrazumijeva, a drugi?
Babo zamoli je da ne nosi mamine haljine i hidzabe, zastade. To bi bilo previse bolno. To boli...
Zajecase oboje i zagrlise se, ali ovog puta suze su bile suze olaksanja za bolje dane koji dolaze...</p>